

rodsdød og Ris, Blodbudding, Frikadeller, Lobescowes, Karry o. l.

Det er en Kvinde, som leder denne Bispisning, nemlig Fru Camilla Nielsen, Medlem af Frederiksberg Hjelpekasse. — Det er hende, der forstaar at indrette alt saa økonomisk og godt, at der hersker stor Tilfredshed paa Frederiksberg med denne Virksomhed. Fru Camilla Nielsen udtaler som sin Erfaring, „at Nøden mærkes alle vegne, og der er intet der hjælper saa godt paa Hjemmenes Børn som god og kraftig Mad“.

D. 8. Febr. havde Bispisningsanstalten udleveret 28,000 Portioner.

Kvindehjemmet i Læssøesgade.
Fra midt i August til midt i Oktober har Kvindehjemmet, saaledes som tidligere meddelt i dette Blads Nr. 18, givet nogen Fortjeneste til arbejdsløse og delvis arbejdsløse Kvinder ved at beskæftige dem paa Hjemmets Arbejdsstue ved Syning. I dette Tidsrum har dagligt 28 Kvinder paa den Maade haft Fortjeneste ved Syning, medens i samme Tidsrum 35 Kvinder har haft Arbejde i deres egne Hjem ved Strikning af Sokker og Børnestrømper for 50 Øre Parret. —

Saaledes forløb de første og værste Maaneder af Krigssituationen, medens der endnu var Panik. — Senere, da der fra alle Sider begyndte Uddelinger, var der efterhaanden ikke saa mange, der trængte til Arbejde.

— Fra Slutningen af Oktober til 1. Januar har der gennemsnitlig kun været 9,5 daglig paa Arbejdsstuen, og der er udbetalt 421 Kr. og 92 Øre i Sylø.

Kvindehjemmet søges meget af Folk, der har kendt „bedre Dage“, og som det under Krigssituationen er bleven endnu trangere for. — Disse hverken kan eller vil søge Hjælp hos de Institutioner, der understøtter med Penge,

men de er blevne hjulpede paa den Maade, at Kvindehjemmet har givet dem Arbejde.

I dette Arbejde er Hjemmet bleven støttet med en Sum Penge fra D. K.s Nationalraad.

Otto Møller og Vielsesritualet.

—O—

Alle Bladene skriver om Præsten Otto Møller, der er død i disse Dage. „Kvinden og Samfundet“ maa heller ikke gaa ham forbi — især da det, jeg nu vil fortælle, angaar Kvinderne i høj Grad.

For et Aar siden talte jeg i Gylling Kreds og begyndte der med at anføre, at i det norske Vielsesritual staar der: „Gud Herren sagde til Adam, jeg vil give dig en Medhjælp — som skal være din Lige,“ — i det danske: jeg vil give dig en Medhjælp, som skal være hos dig“ — og talte jo om den store Forskel, der var: en Hund kan jo ogsaa være hos os og være vor Medhjælp paa en Maade. Vi Kvinder holder naturligvis paa det norske Ritual.

En Præst skulde tale efter mig, og da han steg op paa Talerstolen, sagde jeg til ham: „Ja, De holder vel nok paa det danske.“ „Ja, det skal De snart faa at høre,“ og saa begyndte han straks med det, at han holdt rigtignok paa det danske, for det var saa udmærket, at Gud Herren havde sagt, særlig til Kvinderne, at de skulde blive hos Mændene og ikke rende fra dem (som om Kvinderne render mere fra Mændene end Mændene fra Kvinderne).

Da vi bagefter hans Foredrag kom til at tale sammen, sagde jeg til ham, om han nu troede, at det danske var den ene rigtige Oversættelse. Ja, det troede han. „Men,“ sagde jeg, „skulde vi nu ikke alligevel, da vi nu er i Gylling, spørge hvad den lærde Gyllingpræst siger derom, dersom De da tror, at han er sprogkyndig nok dertil.“ Ja bevares, det var han rigtignok, og han vilde ogsaa gerne indordne sig under, hvad han sagde. „Ja, det vil jeg ogsaa,“ sagde jeg, og saa gik jeg ned til Otto Møller.

Der sad han den gamle Præst i sin tilrøgede, bogbeklædte Stue, og dampede paa sin Pibe, han kunde ikke godt rejse sig, da jeg

kom ind af Døren, men saa mildt op til mig; han kendte mig godt, og efter at have talt om min Fader, som han elskede, saa kom jeg med mit Ærinde. „Ja, det har jeg saamænd ikke tænkt over, men det maa jo grundig undersøges. Det er jo meget interessant.“ „Ja, det vilde jeg jo ogsaa gerne have det skulde, men jeg vilde jo gerne have det i Dag, da jeg skulde hen og tale i den Præsts eget Sogn i Aften — og der kom han jo nok.“ „Ja, saa skal jeg se, hvad jeg kan, men det maa jo grundigt undersøges.“ Saa gik jeg, og et Par Timer efter kom hans Kapellan ned paa Højskolehjemmet, hvor jeg boede, og skulde hilse mig fra Otto Møller, at nu havde han undersøgt det og tillige set efter, hvad de 2 tyske Professorer Gejl og Delitz sagde om det Spørgsmaal, og vi er enige i, at det norske Ritual er den rigtigste Oversættelse.

Naa, glad blev jeg, mødte naturligvis Præsten ved Mødet (han var lige saa spændt paa at høre, hvad Otto Møller havde sagt som jeg), og han blev jo lidt lang i Ansigtet, da jeg sagde ham, hvad han havde sagt. „Ja, saa skal jeg jo bje mig,“ sagde han. „Ja, det skal De efter vor Af-tale,“ sagde jeg.

Jutta Bojsen Møller.

Johanne Meyer.

—O—

Ved Fru Johanne Meyers Død har et for alle humane Fremskridt varmt Hjerte ophørt at slaa.

Mange vil sørge over, aldrig mere at skulle samles med hende, og høre hendes begejstrede Foredrag.

Første Gang jeg saa Fru Meyer, var ved et Møde, som Kvindelig Fremskridtsforening holdt i Januar 1886, hvor Hr. Fredrik Bajer talte om Fredssag som Kvindesag. Fru Meyer, som altid havde været en stor Ven af Kvindesagen, sluttede sig med Varme til Foreningen. Jeg var de tre første Aar dennes Formand, og vi kom til at arbejde sammen i mange